

Kaapparin morsian

JULIA QUINN

BRIDGERTON & ROKESBY

TAMMI

JULIA QUINN:

Bridgerton & Rokesby -sarja:

Neiti Bridgerton (2016, suom. 2022)

Yllätysvaimo (2017, suom. 2022)

Kaapparin morsian (2018, suom. 2023)

Kunniallinen aviomies (2020, suom. 2023)

Bridgerton-sarja:

Salainen sopimus (2000, suom. 2020)

Yllättävä rakkaus (2000, suom. 2021)

Naamiaisten kaunotar (2001, suom. 2021)

Hurmurin valloitus (2002, suom. 2021)

Kirjeystävä (2003, suom. 2021)

Vastustamaton kiusaus (2004, suom. 2021)

Kätketty perintö (2005, suom. 2021)

Väärä sulhanen (2006, suom. 2022)

Bridgerton: Ikuisesti yhdessä (2013, suom. 2022)

Kaapparin morsian
JULIA QUINN
BRIDGERTON & ROKESBY

Suomentanut Laura Liimatainen

tammi

80 VUOTTA

HELSINKI

Sivulla 85 olevan sitaatti on otettu Shakespearen teoksesta *Kuningas Lear*, sivulla 179 olevan sitaatin William Shakespearen teoksesta *Romeo ja Julia* ja sivuilla 179 ja 294–296 olevat sitaatit William Shakespearen teoksesta *Paljo melua tyhjässä* suomentanut Paavo Cajander, 1883, 1881 ja 1906.

Englanninkielinen alkuteos *The Other Miss Bridgerton* ilmestyi Yhdysvalloissa 2018.

Copyright © Julie Cotler Pottinger 2018

Published by arrangement with Ulf Töregård Agency AB

Suomenkielinen laitos © Laura Liimainen ja Tammi 2023

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

ISBN 978-952-04-5015-1

Painettu EU:ssa

Emilylle.

Kun sanon, etten olisi pystynyt tähän ilman sinua, tarkoitan joka sanaa.

Ja myös Paulille.

Kerrohan vielä:

mistä suunnasta tuuli puhaltaa?

1. luku

Alkukesä vuonna 1786

Vaikka Poppy Bridgerton oli kasvanut Englannin saarivaltiossa ja tarkemmin ottaen meren äärellä Somersetin kreivikunnassa, hän oli viettänyt hämmästyttävän vähän aikaa rannikolla.

Vesi ei ollut hänelle vieras elementti. Perheen kodin lähellä oli järvi, ja vanhempien vaatimuksesta kaikki lapset oli opetettu uimaan. Itse asiassa vanhempien vaatimus oli koskenut vain poikalapsia. Perheen ainoa tytär Poppy ei kuitenkaan ollut niellyt ajatusta, että haaksirikon sattuessa hän ainoana Bridgertonina hukkuisi, ja oli ilmoittanut asiasta isälle ja äidille. Sen jälkeen hän oli marssinut neljän veljensä perässä järvelle ja hypännyt veteen.

Hän oli oppinut uimaan nopeammin kuin kolme neljästä veljestään (vanhimpaan veljeen ei ollut reilua verrata, sillä tämä tietenkin hoksasi taidon muita vikkelämmiin), ja omasta mielestään hän oli edelleen koko perheen paras uimari. Lopputulos oli kenties saavutettu pikemminkin uppiniskaisella näyttämisenhalulla kuin luontaisella lahjakkuudella, mutta viis siitä. Uiminen oli tärkeä taito. Poppy olisi opetellut sen, vaikka vanhemmat eivät olisikaan aluksi kehottaneet häntä odottamaan kärsivällisesti rantaruohikolla, kun poikia opetettiin uimaan.

Kenties.

Mutta tänään ei ollut tiedossa pulikointia. Hän oli meren tai ainakin Englannin kanaalin rannalla, eikä katkerankylmä vesi muistuttanut lainkaan lempeää kotijärveä. Poppy saattoi olla

vastarannan kiiski, mutta tyhmä hän ei ollut. Lisäksi hän oli yksin, vailla tarvetta todistella taitojaan kellekään.

Sitä paitsi rannan tutkiminen oli Poppysta huisin hauskaa. Hiekka antoi pehmeästi periksi askelen alla, meren suola tuoksui ilmassa – Poppylle se oli yhtä eksoottista kuin retki pimeimpään Afrikkaan.

Tai ei sentään, Poppy mietti ja nakersi patikkaevvääksi otta-
maansa erittäin kotoisaa englantilaista juustoa. Mutta kaikesta
huolimatta merenranta oli hänelle uusi kokemus ja muutos
tuttuun ja turvalliseen, ja se oli jo jotakin.

Eriyisesti nyt kun loppuelämä tuntui täysin ennalta-
arvattavalta.

Oli melkein heinäkuu, ja Poppyn toinen seurapiirikausi
aristokraattisen tädin eli varakreivitär Bridgertonin hoivissa
Lontoossa oli päättynyt hiljattain. Kausi oli loppunut Poppyn
osalta samoissa merkeissä kuin oli alkanutkin: hän oli edelleen
naimaton ja vailla sitoumuksia.

Ja hieman pitkästynt.

Kenties hän olisi voinut jäädä Lontooseen huvikauden
viimeisiin rientoihin ja toivoa tapaavansa uuden tuttavuuden
(epätodennäköistä). Hän olisi voinut ottaa vastaan tädin kutsun,
vetäytyä Kentiin viettämään maalaiselämää ja mieltä johonkin
sattumalta illalliselle kutsutuista naimattomista herrasmiehistä
(vielä epätodennäköisempää). Mutta Kentissä Alexandra-täti
olisi tiedustellut, mikä viimeisimmässäkkin sulhastarjokkaassa
tällä kertaa oli ollut vikana, ja Poppyn olisi pitänyt purra ham-
masta ja pitää kielensä kurissa (kaikista epätodennäköisintä).

Vaihtoehdot olivat olleet tylsistyttäviä, mutta onneksi
pelastajaksi oli tullut armas lapsuudenystävä Elizabeth, joka
oli muuttanut vuosia aiemmin Charmouthiin aviomiehensä,
höpsön lukutoukan George Armitagen kanssa.

George oli kutsuttu Northumberlandiin hoitamaan kiireistä
perheasiaa, jonka yksityiskohdista Poppy ei ollut missään vai-
heessa päässyt perille, ja seitsemännellä kuulla lasta odottava
Elizabeth oli jäänyt yksin merenrantataloon. Eristyneisyyteen

kyllästynyt Elizabeth oli pyytänyt Poppy'n pitkälle vierailulle, ja hän oli ottanut kutsun mielellään vastaan. Kaikki olisi taas kuin vanhoina hyvinä aikoina.

Poppy haukkasi taas juustoa. Vanhoina hyvinä aikoina Elizabethin vatsa ei kylläkään ollut ollut niin valtava. Se oli uutta.

Lapsen vuoksi Elizabeth ei voinut lähteä mukaan päivittäisille rantaretkille, mutta ei se Poppya haitannut. Poppy tiesi ettei ollut ujon ihmisen maineessa, mutta seurallisuudestaan huolimatta hän viihtyi hyvin myös itsekseen. Takana oli kuukausitolkulla tyhjänpäiväistä seurustelua Lontoossa, minkä vuoksi ajatusten tuulettaminen kirpsakassa meri-ilmassa tuntui nyt erityisen raikkaalta.

Joka päivä Poppy oli pyrkinyt valitsemaan uuden reitin. Hän oli ilokseen löytänyt puolimatkasta Charmouthin ja Lyme Regisin väliltä pieniä luolia, jotka olivat piilossa laineiden lipomalla rannalla. Useimmat niistä täyttyivät nousuvedestä, mutta tutkittuaan aluetta Poppy oli vakuuttunut siitä, että ainakin muutaman luolista oli pakko pysyä kuivana, ja hän oli päättänyt löytää sellaisen.

Hän halusi löytää luolan vain ja ainoastaan siksi, että se tarjosi haastetta. Eihän hänellä ollut minkään näköistä tarvetta kuivalle luolalle Charmouthissa Dorsetin kreivikunnassa Englannissa.

Ei koko Ison-Britannian kuningaskunnassa, Euroopan mantereella, maapallolla.

Haasteisiin täytyi tarttua, jos niitä sattui kohtaamaan Charmouthissa Dorsetin kreivikunnassa Englannissa, se kun ilmeisesti oli yksi maapallon hiljaisimmista kolkista.

Lounaan jälkeen Poppy siristeli silmiään kohti kallioita. Aurinko paistoi hänen takaansa, mutta päivän kirkkaus sai toivomaan, että lähellä olisi päivänvarjo tai vähintään suuri lehtevä puu. Sää oli ihanan lämmin, ja hän oli jättänyt päällystakkinsa talolle. Jopa miehustaa suojaava liina kutitti kuumuudessa rintaa.

Mutta hän ei aikonut perääntyä nyt. Hän ei ollut aiemmin päässyt näin pitkälle, ja itse asiassa edistymisen syyinä oli se, että

tällä kertaa hän oli taivutellut Elizabethin pulskan palvelustyön, joka oli värvätty esiliinaksi ja seuralaiseksi, jäämään kylään odottamaan.

”Ota tämä siltä kannalta, että saat ylimääräisen vapaan ilta-päivän”, Poppy oli sanonut valloittavasti hymyillen.

”Enpä tiedä.” Maryn ilme oli ollut epäilevä. ”Rouva Armitage sanoi sangen selvästi –”

”Rouva Armitage kantaa lasta, ja se on sekoittanut hänen päänsä”, Poppy oli keskeyttänyt ja pyytänyt Elizabethilta anteeksi hiljaa mielessään. ”Niin kuulemma käy kaikille naisille”, hän oli lisännyt kiinnittääkseen Maryn huomion muualle kuin itseensä ja mahdolliseen esiliinattomuuteensa.

”Totta turisette”, Mary oli sanonut ja kallistanut päätään. ”Kun kälyni odotti poikiaan, ei suusta kuultu järjen sanaakaan.”

”Naulan kantaan!” Poppy oli huudahtanut. ”Elizabeth tietää, että pärjään omillani. Enhän minä ole mikään viime kesän varsa vaan toivoton vanhapiika. Niin minusta sanotaan.”

Mary oli yrittänyt parhaansa mukaan vakuuttaa ettei se ollut totta, ja Poppy oli lisännyt: ”Käyn vain pienellä kävelyllä merenrannassa. Kyllähän sinä sen tiedät. Olit mukana eilen.”

”Ja toissa päivänä”, Mary oli huokaissut ja selvästi nauttinut ajatuksesta, ettei tänään olisi tiedossa fyysillistä rasitusta.

”Ja sitäkin edellisenä päivänä”, Poppy oli huomauttanut. ”Ja sitä ennen kuinkas kauan, ainakin viikon verran jokaisena ilta-päivänä.”

Mary oli nyökännyt synkeänä.

Poppy ei ollut hymyillyt, sillä sitä virhettä hän ei olisi tehnyt. Onnistuminen oli vain muutaman askelen päässä.

Kirjaimellisesti.

”Tulehan”, Poppy oli sanonut ja ohjannut Marya kohti viihtyisää teesalonkia. ”Istu alas ja lepää. Sinä olet sen ansainnut. Minähän olen ihan uuvuttanut sinut!”

”Te olette ollut oikein kiltti, neiti Bridgerton”, Mary oli kii-rehtinyt sanomaan.

”Kiltti ja uuvuttava”, Poppy oli vastannut ja avannut tee-

salongin oven. ”Teet niin kovasti työtä. Olet ansainnut hetken omaa rauhaa.”

Niinpä Poppy oli maksanut teekannun ja keksilautasen ja livahtanut tiehensä pari keksiä taskussaan. Nyt hän nautti siitä, että sai olla ihanan ja suloisen yksin.

Kunpa naisille tehtäisiin jalkineita, joissa voisi kavuta rantakiville. Poppyn saapikkaat olivat naisten kengiksi käytännölliset, mutta eivät nekään vetäneet kestävyudessa vertoja veljien vaatekaapeissa lojuville jalkineille. Poppy varoi askeleitaan, ettei nyrjäyttäisi nilkkaa. Rannan tässä kolkassa kävi harvoin kukaan, joten jos hän loukkaisi itsensä, taivas yksin tiesi, kuinka kauan apujoukkoja saisi odottaa.

Hän vihelteli kävellessään ja nautti moukkamaisesta käytöksestään (äiti olisi kauhistunut vislaamisesta!). Sitten hän päätti panna vielä paremmaksi – tai pahemmaksi – ja ryhtyi laulamaan veisua, jonka sanat eivät sopineet naisihmisen korville.

”Piika vaelsi rannalla märkänä hiestä”, hän lauloi tyytyväisenä, *”ja etsi itselleen kunnon – mikäs tämä on?”*

Hän pysähtyi tarkastelemaan erikoista kivimuodostelmaa oikealla puolellaan. Se oli taatusti luola. Ja vesirajaan oli sen verran matkaa, että se pysyi varmasti kuivana nousuvedenkin aikaan.

”Kuulkaas merikarhut, tämä on vissiin meikäläisen salainen kätköpaikka”, hän sanoi vitsikkäästi ja suuntasi kohti luola. Se vaikutti täydelliseltä merirosvojen piilopaikalta, sillä asutusta ei ollut mailla halmeilla ja suun suojana oli kolme suurta kivi-lohkarettä. Oli ihme, että hän edes oli huomannut koko luolan.

Poppy ahtautui lohkaroiden välistä ja huomasi ohimennen, että yksi kivistä oli pienempi kuin hän oli olettanut. Sitten hän saapui luolan suulle. Olisi pitänyt ottaa lyhty mukaan, hän mietti odottaessaan, että silmät tottuisivat luolan pimeyteen. Tosin Elizabeth olisi taatusti halunnut tietää, mihin Poppy tarvitsi lyhtyä rantakävelyllä kirkkaassa päivänvalossa, ja selitystä olisi ollut vaikea keksiä.

Poppy otti muutaman varovaisen askelen luolaan ja tunnusteli kengillään maata, sillä hän ei nähnyt eteensä. Oli vaikea sanoa varmaksi, mutta luola vaikutti syvältä ja tuntui ulottuvan paljon

kauemmas kuin mihin suulta ulottuva valo ylettyi. Hän liikkui eteenpäin löydöstään rohkaistuneena ja kulki hitaasti kohti luolan takaseinää... hitaasti... hitaasti... kunnes...

”Au!” hän kiljaisi ja kiskaisi kätensä takaisin. Se oli osunut johonkin kovaan ja puiseen.

”Au”, hän sanoi uudestaan ja hieroi osuman saanutta kättä. ”Aijajai. Tuohan oli...”

Sanat häipyivät hiljaisuuteen. Mihin ikinä hän olikaan kätensä lyönyt, se ei ollut luolan kiviseinää. Itse asiassa se oli tuntunut pikemminkin paksun puuarkun tikkuiselta kulmalta.

Varovaisesti hän ojensi kätensä uudelleen ja kosketti – tällä kertaa varovaisemmin – tasaista puupintaa. Se oli selvästi arkku.

Poppy naurahti ilosta. Mitä hän olikaan löytänyt? Merirosvojen aarteen? Salakuljettajien saaliin? Luola tuoksui tunkkaiselta ja vaikutti käyttämättömältä, joten arkku oli varmasti ollut siellä jo iäisyiden.

”Valmistautukaa löytämään aarre.” Poppy nauroi ja nosti kätensä lippaan pimeydessä. Pian Poppy sai huomata, että arkku painoi liikaa hänen voimilleen, joten hän siveli arkun reunaa ja yritti päätellä, miten saisi sen auki. Himskatti. Se oli naulattu kiinni. Täytyisi palata takaisin, vaikkei hän tiennyt, miten selittäisi tarvitsevansa lyhdyn ja sen lisäksi vielä rautakangon.

Paitsi että...

Poppy kallisti päätään. Jos luolassa oli arkku – tai itse asiassa kaksi arkkua päällekkäin – niin kuka tietää, mitä luolan perältä löytyisi?

Hän hivuttautui varovasti eteenpäin pimeydessä kädet eteenpäin ojennettuina. Ei mitään. Ei mitään... ei vieläkään...

”Varos nyt!”

Poppy jähmettyi paikoilleen.

”Kapteeni nirhaa teikäläisen, jos tiputat lootan.”

Poppy pidatti hengitystään, ja helpotuksen aalto pyyhkäisi ylitse, kun hän tajusi, ettei karski miesääni puhunutkaan hänelle.

Silmänräpäyksessä helpotus katosi ja sen tilalle asettui kauhu. Hitaasti hän kietoi kätensä ympärilleen ja syleili itseään tiukasti.

Hän ei ollut yksin.

Piinaavan varovaisin liikkein hän hivuttautui niin pitkälle arkkujen taakse kuin pääsi. Oli pimeää, ja jos hän pysyisi hiljaa, tulijat eivät huomaisi häntä ellei...

"Ojennahan sitä pirun lyhtyä."

Ellei heillä olisi lyhtyä.

Liekki heräsi eloon ja valaisi luolan takaosan. Poppy kurtisti kulmiaan. Olivatko miehet tulleet luolaan hänen selkäänsä takaa? Mistä he olivat päässeet sisään? Mihin saakka luola oikein ulottui?

"Aika on kortilla", toinen miehistä sanoi. "Vipinää kinttuihin ja etsitään se, mitä tarvitaan."

"Entä loput tavarat?"

"Ne pysyy täällä turvassa, kunnes me palataan. Tämä on muutenkin viimeinen kerta."

Toinen mies nauroi. "Niinhän kapu aina sanoo."

"Tällä kertaa se on tosissaan."

"Ei se pysty lopettamaan."

"Jos kapu ei lopeta, niin meikäläinen kyllä lopettaa." Poppy kuuli ponnisteluun viittaavan murahduksen, jonka jälkeen mies sanoi: "Ikä alkaa painaa."

"Siirsitkö kiveä luolan suulta?" ensimmäinen mies kysyi ja puhautti laskiessaan jotain maahan.

Sen vuoksi Poppyyn oli siis täytynyt änkeytyä sisään. Olisi pitänyt tajuta, ettei suuri arkku olisi mitenkään mahtunut niin kapeasta raosta sisään.

"Siirrettiin sitä eilen Billyn kanssa", kuului vastaus.

"Jaa sen pienen räpäleenkö?"

"Sen juuri. Taitaa olla jo kolmentoista vanha."

"Älä sano tuota numeroa!"

Tuhat tulimmaista, Poppy mielti. Hän oli luolassa jumissa salakuljettajien, ellei jopa merirosvojen kanssa, ja miehet vain jutustelivat kuin juoruämmät.

"Mitäs muuta tarvitaan?" matalampi ääni kysyi.

"Kapu sanoi, ettei lähde mihinkään ilman brandyarkkua."

Poppy tunsi, kuinka hän valahti kauhusta kalpeaksi. *Arkkua?*

Toinen miehistä nauroi. ”Tuleeko se myytäväksi vai juotavaksi?”

”Lienee molempiin tarkoituksiin.”

Taas kuului hohotusta. ”Sitten kapun on paras tarjota muillekin.”

Poppy vilkuili hätäisesti puolelta toiselle. Lyhty antoi sen verran valoa, että hän näki ympärilleen. Mihin hiivattiin hän oikein piiloutuisi? Luolan seinämässä oli pieni painauma, johon voisi likiä, mutta miehet huomaisivat hänet varmasti, elleivät olisi sokeita.

Se oli kuitenkin parempi kuin nykyinen piilopaikka. PoppyCOMPASTELI taaksepäin, kÄPERTYI niin pieneksi palloksi kuin vain osasi ja kiitti taivasta siitä, ettei ollut aamulla pukenut kirkkaankeltaista leninkiä. Sitten Poppy rukoili ensimmäistä kertaa kuukausiin.

Hyvä Jumala, ole kiltti ja auta.

Olen parempi ihminen.

Kuuntelen äitiä.

Kuuntelen jopa kirkossa.

Ole kiltti...

”Voi taivahan pyssyt ja puukuulat!”

Poppy käänsi hitaasti kasvonsa kohti edessään seisovaa miestä.

”Herra ei armahda”, hän mutisi itseksensä.

”Kukas neiti on?” mies kysyi vaativasti ja työnsi lyhtyä Poppyn kasvojen eteen.

”Kukas itse olet?” Poppy kysyi ennen kuin ehti pohtia, oliko kysymysten esittäminen järkevää.

”Green!” mies karjaisi.

Poppy räpytteli silmiään.

”Green!”

”Mitä?” kysyi toinen miehistä, jonka nimi oli ilmeisesti Green.

”Täällä on tyttö!”

”Mitä ihmettä?”

”Täällä näin on tyttö.”

Green saapui juoksujalkaa paikalle. ”Kukas hiivatti tämä on?” hän vaati saada tietää.

”Ei harmainta haisuakaan”, toinen miehistä vastasi kärsimättömästi. ”Ei se kertonut.”

Green kumartui ja työnsi ahavoituneen naamansa melkein kiinni Poppyn kasvoihin. ”Kuka neiti on?”

Poppy ei vastannut. Hän harvoin hillitsi kielensä, mutta nyt tuntui olevan sopiva hetki.

”Kuka neiti on?” Green toisti tällä kertaa muristen.

”En kukaan”, Poppy sanoi. Oli rohkaisevaa, että Green vaikutti pikemminkin väsyneeltä kuin vihaiselta. ”Olin vain kävelyllä. En häiritse teitä lainkaan. Voisinkin tästä lähteä. Kukaan ei koskaan saa tietää...”

”Meikäläinen tietää”, Green sanoi.

”Ja niin muuten meikäläinenkin”, sanoi toinen mies ja raapi päätään.

”En sano sanaakaan kellekään”, Poppy vakuutteli. ”En edes tiedä, mitä –”

”Voi turkanen!” Green kirosi. ”Voi turkasen turkasen turkanen!”

Poppy vilkuili hermostuneesti miehiä ja yritti päättää, kannattaisiko keskusteluun osallistua. Oli vaikea arvioida, kuinka vanhoja he olivat: molemmat näyttivät ahavoituneilta, siltä että olivat viettäneet liikaa aikaa auringossa ja tuulessa. He olivat pukeutuneet yksinkertaisiin karkeisiin työvaatteisiin. Lahkeet oli tungettu korkeavartisiin saappaisiin, joita miehet yleisesti käyttivät jos jalat olivat vaarassa kastua.

”Voi turkanen!” Green manasi jälleen. ”Tämä tästä vielä puuttui.”

”Mitä me tehdään sille?” toinen mies kysyi.

”Ei aavistustakaan. Ei sitä voi tänne jättää.”

Miehet hiljenivät ja tuijottivat Poppya kuin maailman raskainta taakkaa, joka oli laskeutumaisillaan heidän harteilleen.

”Kapu nirhaa meidät”, Green huokaisi lopulta.

”Ei se meidän syytä ole.”

”Kai me voitaisiin kysyä, mitä naikkoselle tehdään”, Green sanoi.

”Ei mitään tietoa, missä kapu on”, toinen vastasi. ”Vai onko?” Green pudisti päätään. ”Eikö se ole laivassa?”

”Ei. Käski kannelle tuntia ennen lähtöä. Meni kai hoitamaan liikeasioita.”

”Voi turkanen.”

Poppy ei ollut koskaan kuullut niin monta turkasta niin lyhyessä ajassa, mutta asiasta tuskin kannatti huomauttaa.

Green huokaisi ja sulki silmänsä. Kasvoille levisi ilme, jota saattoi kutsua vain ja ainoastaan täydeksi epätoivoksi. ”Ei ole vaihtoehtoja”, hän sanoi. ”Neiti täytyy ottaa mukaan.”

”Mitä?” toinen mies kysyi.

”Mitä?” Poppy kiljaisi.

”Pyhä Paavali sentään”, Green valitti ja hieroi korviaan. ”Tuliko tuo parkaisu neidin suusta?” Hän huokaisi pitkään ja hartaasti. ”Ikä alkaa painaa.”

”Ei me voida sitä mukaan ottaa!” toinen mies väitti vastaan.

”Kuunnelkaa toverianne”, Poppy sanoi. ”Hän on selvästi järjen mies.”

Greenin toveri suoristi selkensä ja hymyili iloisesti. ”Nimi on Brown”, hän sanoi ja nyökkäsi kohteliaasti.

”Öh, mukava tutustua”, Poppy sanoi ja mietti, pitäisikö ojentaa käsi.

”Luuletko, että meikäläinen haluaa sen mukaan?” Green kysyi. ”Nainen laivassa tietää huonoa onnea, ja tämä tietää taatusti erityisen huonoa onnea.”

Poppy järkyttyi loukkauksesta. ”No johan on”, hän sanoi, mutta Brown keskeytti ja kysyi: ”Mikä tässä on vialla? Se sanoi, että meikäläinen on järjen mies.”

”Mikä todistaa, ettei järki sen päättä pakota. Lisäksi se puhuu liikaa.”

”Niin puhutte tekin”, Poppy sivalsi.

”Katso nyt”, Green sanoi.

”Ei se niin kamala ole”, Brown vastasi.

”Itse pääsität vasta sanomasta, ettet halua sitä laivaan!”

”En haluakaan, mutta...”

”Suulas naisihminen on pahimman luokan vitsaus”, Green nurisi.

”Keksin monta pahempaakin vitsausta”, Poppy sanoi, ”ja on teidän onnenne, ettette ole koskaan joutunut kohtaamaan niitä.”

Green tuijotti Poppya pitkään mitään sanomatta. Sitten hän voihkaisi: ”Kapu nirhaa meidät.”

”Eikä nirhaa, jos annatte minun mennä”, Poppy sanoi äkkiä. ”Kapteeninne ei saa koskaan tietää.”

”Kyllä se tietää”, Green sanoi pahaenteisesti. ”Se tietää aina.”

Poppy pureskeli alahuultaan ja punnitsi vaihtoehtoja. Hän tuskin ehtisi juosta pakoon, ja Green seisoi joka tapauksessa hänen ja luolan suun välissä. Kai hän voisi alkaa vullottaa ja toivoa, että kyöneleet toisivat esiin miesten pehmeämmän puolen, jos sellaista edes oli.

Hän hymyili varovaisesti Greenille ja tunnusteli tilannetta.

Green ei kiinnittänyt häneen huomiota, vaan kääntyi toverinsa puoleen. ”Mitä kello...” Hän vaikenä. Brown oli kadonnut. ”Brown!” hän karjui. ”Mihin hiivattiin sinä livahdit?”

Brown kurkisti arkkupinon takaa. ”Kunhan haen vähän köyttä.”

Köyttäkö? Poppyn henki salpaantui.

”Hyvä”, Green murahti.

”Ette te halua minua sitoa”, Poppy sanoi. Ilmeisesti henki kulki vielä sen verran, että hän sai sanan suustaan.

”Ei halutakaan”, Green sanoi, ”mutta on pakko, joten tehdään tästä kaikille helppoa.”

”Ette kai te luule, että sallin teidän viedä minut mukanne vastaan panematta?”

”Semmoinen oli toiveissa.”

”Sitä sopii toivoa, hyvä herra, sillä minä –”

”Brown!” Green ärjäisi.

Huuto oli niin kova, että jopa Poppy sulki suunsa.

”Köysi löytyi!” kuului vastaus.

”Hyvä. Ota muutkin tarvittavat.”

”Mitkä muut?” Brown kysyi.

”Niin, mitkä muut?” Poppy kysyi hermostuneena.

”Kyllä sinä tiedät”, Green sanoi kärsimättömästi. ”Ja tuo joku rätti.”

”Ai niin, ne”, Brown sanoi. ”Selvä pyy.”

”Mitkä muut tarvittavat?” Poppy vaati vastausta.

”Neiti ei halua tietää”, Green vastasi.

”Vakuutan, että haluan”, Poppy sanoi, mutta juuri silloin hänelle valkeni, että kenties se ei ollutkaan totta.

”Neiti sanoi, että aikoo panna vastaan”, Green selitti.

”Niin sanoinkin, mutta miten se liittyy –”

”Muistaako neiti kun sanoin, että ikä alkaa painaa?”

Poppy nyökkäsi.

”Tällainen vanha ukko ei enää jaksa vastaan panemista.”

Brown astui esiin kädessään vihreä purtilo, joka muistutti lääkepulloa. ”Oles hyvä”, hän sanoi ja ojensi pullon Greenille.

”Ei sillä, etten saisi neitiä aisoihin”, Green selitti ja popsautti korkin auki. ”Mutta miksi? Miksi tehdä tästä vaikeampaa kuin on tarvis?”

Poppy ei osannut vastata. Hän tuijotti pulloa. ”Pakotatteko te minut juomaan tuota?” hän kuiskasi. Pullosta levisi karmea katku.

Green pudisti päätään. ”Onko sitä rättiä?” hän kysyi Brownilta.

”Ei ole.”

Green parahti väsyneesti ja vilkuili pellavaista hartialiinaa, joka peitti Poppyyn ylävartalon. ”Meidän tarttee käyttää neidin liinaa”, hän sanoi Poppylle. ”Nyt sopisi pysyä paikoillaan.”

”Mitä te teette?” Poppy kiljaisi ja vetäytyi taaksepäin, kun Green kiskaisi hartialiinan itselleen.

”Anna anteeksi”, Green sanoi ja kummallista kyllä kuulosti siltä, että tarkoitti sanomaansa.

”Älkää tehkö tätä”, Poppy henkäisi ja peruutti niin kauas kuin pääsi.

Mutta ei hän selkä luolan seinää vasten pitkälle päässyt, vaan katsoi kauhistuneena, kun Green lorautti hirvittävää nestettä henkäksenohuelle hartialiinalle. Se imaisi nesteen nopeasti, ja pisaroita tippui kosteaan maahan asti.

”Pitele sitä paikoillaan”, Green sanoi Brownille.

”Ei”, Poppy vastusteli, kun Brownin kädet kietoutuivat hänen ympärilleen. ”Älkää.”

”Anteeksi”, Brown pahoitteli ja hänkin kuulosti siltä, että tarkoitti sanomaansa.

Green rutisti liinan palloksi ja asetti sen Poppyn suulle. Poppy kakoi ja yritti saada henkeä, kun inhottava haju täytti tajunnan. Ja sitten maailma lipui tiehensä.

Neidon sydän on salaisuuksien valtameri, jota kaapparikapteeni kuohuttaa.

Poppy Bridgerton on turhaan etsinyt aviomiestä Lontoon tylsimysten joukosta, ja niinpä hän lähtee riemumielin rannikolle vierailemaan ystävänsä luo. Rantoja tutkiessaan Poppy ei kuitenkaan löydä puolisoa, vaan kaapparien tavarakätkön ja kaksi merirosvoa. Paljastumisen pelossa rosvot ottavat Poppyn vangikseen laivalle, joka on juuri nostamassa purjeet. Merimatka Portugaliin on vaaroja täynnä, sekä sydämelle että maineelle, sillä herrasmiesmäinen kaapparikapteeni osoittautuu varsin hurmaavaksi...

Huippusuositun Julia Quinnan uusi sarja kertoo Bridgertonien naapureina asuvan Rokesbyn perheen veljessarjasta 1700-luvulla, Bridgertonin sisarusten vanhempien nuoruusaikaan.

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-5015-1

KANSI: JARKKO HYPPÖNEN

ETUKANNEN KUVAT: © LEE AVISON / TREVILLION IMAGES, ISTOCK

TAKAKANNEN KUVA: ISTOCK